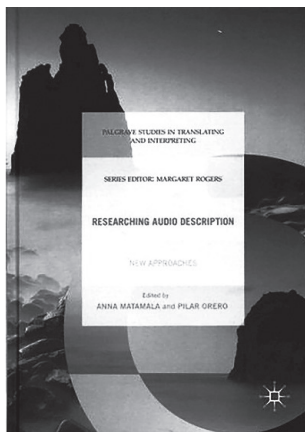

บรรณนิทัศน์

ภัทธีรา สารากรบริรักษ์¹

ชื่อหนังสือ: *Researching Audio Description: New Approaches*
บรรณาธิการ: Anna Matamala and Pilar Orero
สำนักพิมพ์: Palgrave Macmillan
ฉบับพิมพ์ครั้งที่: 1
ปีที่พิมพ์: ค.ศ. 2016
จำนวนหน้า: 328 หน้า
ราคา: 63 Euro (ปกแข็ง)

หากพูดถึง “เสียงบรรยายภาพ” อาจมีหลายคนสงสัยว่าผู้เขียนกำลังกล่าวถึงอะไร

“เสียงบรรยายภาพ” หรือ “Audio Description” คือ เสียงที่เพิ่มขึ้นมาเพื่อบรรยายภาพที่ปรากฏให้คนตาบอดหรือคนที่มีปัญหาด้านการมองเห็น ได้เข้าถึงสื่อที่มีภาพ

ในประเทศไทย มีการผลิตเสียงบรรยายภาพสำหรับภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556 และในปี พ.ศ. 2558 มีการจัดพิมพ์หนังสือที่เกี่ยวข้องกับการผลิตเสียงบรรยายภาพ 2 เล่ม เล่มแรก คือ *คู่มือการผลิตเสียงบรรยายภาพ* ผลิตโดยสถาบันคนตาบอดแห่งชาติเพื่อการวิจัยและพัฒนา เขียนโดย ธีรวัช เจนวัชรลักษณ์ และเล่มที่ 2 คือ *หลักการผลิตเสียงบรรยายภาพ* เขียนโดย อารดา ครุจิต ภัทธีรา สารากรบริรักษ์ กุลนารี เสือโรจน์ ธนนท์

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำกลุ่มวิชาวิทยุและโทรทัศน์ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ประดิษฐ์ทรัพย์สิน และประการ นนทลักษณ์ จัดพิมพ์โดยคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำหรับในต่างประเทศ เช่น สหราชอาณาจักร สเปน สหรัฐอเมริกา โปแลนด์ เสียงบรรยายภาพเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางมาเป็นเวลานาน มีการศึกษาค้นคว้าและทำวิจัยในแง่มุมที่หลากหลาย และมีการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ ส่วนใหญ่อยู่ในสาขาการแปล (translation/audiovisual translation) โดยมีการจัดพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับเสียงบรรยายภาพอยู่บ้าง แต่มีจำนวนไม่มากนัก

Researching Audio Description: New Approaches เป็นหนังสือเกี่ยวกับเสียงบรรยายภาพเล่มล่าสุดที่ออกวางจำหน่ายในปี ค.ศ. 2016 หนังสือเล่มนี้เป็นผลพวงจากการประชุมวิชาการ The Advanced Research Seminar in Audio Description (ARSAD) ครั้งที่ 5 ที่เมืองบาร์เซโลนา ประเทศสเปน เมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 2015 ซึ่งผู้เขียน (ภัทธีรา สารากรบริรักษ์) และกุลนารี เสือโรจน์ ได้เข้าร่วมการประชุมและร่วมกันเขียนบทความเกี่ยวกับเสียงบรรยายภาพในประเทศไทยในหนังสือเล่มนี้ด้วย

เนื้อหาของหนังสือประกอบด้วยบทความจากผู้เข้าร่วมการประชุมวิชาการดังกล่าวจำนวน 15 บทความ บทความแรก “Audio Description and Accessibility Studies: A Work in Progress” เป็นการสรุปย่อเนื้อหาทั้งหมดโดยบรรณาธิการเล่ม Anna Matamala และ Pilar Orero เนื้อหาในเล่มแบ่งเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1: “การคิดใหม่” เรื่อง “การเข้าถึง” (Re-thinking Accessibility) เป็นการทำความเข้าใจเรื่องสิทธิ (right) สิทธิมนุษยชน (human rights) การเข้าถึง (accessibility) ความบกพร่อง (impairment) และความพิการ (disability) ส่วนที่ 2: จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ: การวิจัยเสียงบรรยายภาพ (From Theory to Practice: Researching Audio Description) มีเนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษาเสียงบรรยายภาพในแง่มุมที่หลากหลาย เช่น เสียงบรรยายภาพกับเกม เสียงบรรยายภาพกับโฆษณา การบรรยายลักษณะตัวละครในเสียงบรรยายภาพ เสียงบรรยายภาพในประเทศไทย เป็นต้น ส่วนที่ 3: โครงการเกี่ยวกับเสียงบรรยายภาพ (Audio Description Projects) เช่น โครงการ ADLAB: Audio

Description for the Blind โครงการออกแบบแอปพลิเคชันเพื่อบรรยายเนื้อหา ด้านศิลปะแก่คนพิการและไม่พิการในโปแลนด์ โครงการ ALST: Technologies for Audio Description เป็นต้น

สำหรับผู้ที่ไม่มีความรู้เรื่องเสียงบรรยายภาพเลย การเริ่มอ่านตั้งแต่ ส่วนที่ 1 จะทำให้เข้าใจที่มาของเสียงบรรยายภาพ ซึ่งเป็นสิทธิที่คนพิการพึง ได้รับ ดังบทความ “On Accessibility as a Human Right, with an Application to Media Accessibility” ของ Gian Maria Greco ที่เริ่มต้นด้วยการฉายภาพ คำว่า “สิทธิ” “สิทธิมนุษยชน” และ “การเข้าถึง” Greco กล่าวว่า มีการให้คำ จำกัดความของคำเหล่านี้แตกต่างกัน โดยเฉพาะคำว่า “การเข้าถึง” เนื่องจากมี ผู้ที่ตีความว่า “การเข้าถึงคือสิทธิมนุษยชน” และมีผู้ที่ตีความว่า “การเข้าถึงเป็น เครื่องมือสนับสนุนสิทธิมนุษยชน” เมื่อยังไม่สามารถสรุปคำจำกัดความไปใน ทิศทางเดียวกันได้ จึงทำให้ไม่สามารถนำไปสู่แนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน นอกจากนี้ Greco ยังชี้ให้เห็นด้วยว่า “การเข้าถึง” มีบทบาทสำคัญต่อชีวิตคนพิการ โดยเฉพาะการเข้าถึงสื่อ (media accessibility) เพราะจะช่วยให้พวกเขาเข้าถึงหลาย ต่อหลายสิ่งที่ทำให้ได้รับสิทธิเช่นคนไม่พิการ

ต่อมา Gerry Ellis ซึ่งเป็นคนตาบอด เขียนบทความชื่อ “Impairment and Disability: Challenging Concepts of ‘Normality’” ในมุมมองของคน ตาบอด เกี่ยวกับคำว่า ความบกพร่อง (impairment) ความพิการ (disability) และความเป็นคนธรรมดา (normality) ทั้งนี้ ดูเหมือน Ellis จะไม่ชอบคำว่าความ บกพร่อง (impairment) ซึ่งเป็นคำที่มักใช้ทางการแพทย์ แสดงให้เห็นว่าคนพิการ มีบางอย่างที่ไม่สมบูรณ์ ราวกับแก้วที่แตกหรือของที่มีตำหนิ ส่วนคำว่า “ความ พิการ” ที่มีความหมายว่า “ทำให้ชีวิตของคนพิการมีอุปสรรค ไม่สามารถเข้าร่วม สังคมได้อย่างสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพตามพื้นฐานที่เท่าเทียมกับบุคคลอื่น” ก็ทำให้ Ellis เรียกร้องให้สังคมมีสิ่งแวดล้อม บริการ และอื่นๆ ที่ทุกคนสามารถ ใช้ร่วมกันได้ ในขณะเดียวกัน Ellis จบย่อน้ำสุดท้ายในบทความของเขาได้อย่าง น่าสนใจว่า “หากถามว่า...แล้วควรเรียกผมว่าอย่างไร” เขาตอบสั้นๆ ว่า “ก็เรียก ชื่อของผม” เพราะเขาต้องการกลมกลืนอยู่ในสังคมเหมือนเกลียวที่อยู่ในชุป โดย ไม่มีคำว่า “พวกเขา” หรือ “พวกเรา”

ส่วนที่ 2 เป็นส่วนแนวคิดและงานวิจัยเกี่ยวกับเสียงบรรยายภาพ ซึ่งมีบทความทั้งหมด 8 บทความ เริ่มด้วยแนวคิด cognitive approach กับเสียงบรรยายภาพ ในบทความชื่อ “A Cognitive Approach to Audio Description” โดย Jana Holsanova จากสวีเดน เธอสนใจการสื่อสารระหว่างผู้เขียนบทที่ไม่ได้ติดต่อกับผู้ใช้สื่อที่พิการทางการเห็นเป็นพิเศษ และกล่าวว่า ผู้ผลิตเสียงบรรยายภาพจำเป็นต้องเข้าใจว่า คนที่ติดและไม่ได้ติดมีกระบวนการประมวลผลภาพและจินตนาการเรื่องพื้นที่อย่างไร เพื่อให้สามารถสื่อสารข้อมูลผ่านเสียงบรรยายภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับบทความที่ 2 ในส่วนที่ 2 เป็นการศึกษาเสียงบรรยายภาพกับการโฆษณา โดย Jose Davila-Montes จากสหรัฐอเมริกา และ Pilar Orero จากสเปน ในชื่อบทความว่า “Audio Description Washes Brighter? A Study in Brand Names and Advertising” ทั้งคู่ศึกษาภาพยนตร์ 3 เรื่อง ได้แก่ *The Devils Wears Prada*, *RocknRolla* และ *The Bucket List* และกล่าวว่า ผู้ชมที่ไม่ได้ติดจะสามารถรับรู้ “ค่าของตราสินค้า” (brand values) จากการที่ตัวละครใช้ สวมใส่ หรือมีปฏิสัมพันธ์กับตราสินค้านั้น ทำให้บุคลิกของตัวละครเด่นชัดขึ้น แต่ในภาพยนตร์ 3 เรื่องดังกล่าว มีการบรรยายสรุปลักษณะสินค้าแทนที่จะบอกชื่อตราสินค้า หรือมีการบอกชื่อตราสินค้าเพียงบางตรา บทความนี้จึงกระตุ้นให้ผู้เขียนบทเสียงบรรยายภาพทำความเข้าใจ “ความหมายของตราสินค้า” ในเนื้อเรื่อง เพื่อบรรยายให้ผู้ชมที่พิการทางการเห็นรับรู้ถึงความหมายที่ซ่อนอยู่ภายใต้ตราสินค้า

นอกจากจะมีการศึกษาเสียงบรรยายภาพกับการโฆษณาแล้ว ยังมีการศึกษาเสียงบรรยายภาพกับเกมอีกด้วย โดย Carme Mangiron จากสเปน และ Xiaochun Zhang จากออสเตรเลีย ซึ่งให้เห็นว่า ในปัจจุบันมีเกมสำหรับคนพิการทางการเห็นจำนวนน้อย เมื่อคนพิการทางการเห็นจะเล่นเกมเชิงพาณิชย์ทั่วไป จึงมักต้องมีผู้ช่วยที่ไม่พิการทางการเห็น หรือต้องเล่นเกมเชิงพาณิชย์ในรูปแบบที่แก้ไขดัดแปลงมาเพื่อคนตาบอด ไม่เช่นนั้นก็ต้องเล่นเกมที่ออกแบบเพื่อคนตาบอดโดยเฉพาะ หรือเกมที่ออกแบบให้คนทุกกลุ่มสามารถเล่นได้ ซึ่ง

ก็มีจำนวนน้อยเช่นกัน การมีเสียงบรรยายภาพช่วยบรรยายลักษณะของตัวละคร อากัปกิริยาของตัวละคร ฉาก และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น จะช่วยให้ผู้เล่นเกม ที่พิการทางการเห็นสามารถเข้าถึงเกมได้มากขึ้น ยิ่งหากนำเสียงบรรยายภาพ มาประกอบกับเทคโนโลยีอื่นๆ เช่น การแปลงข้อความให้เป็นเสียงพูด (text-to-speech) เมนูเสียง (audio menu) ควบคู่ไปกับการร่วมมือกันระหว่างหน่วยงาน ด้านการศึกษาและอุตสาหกรรมเกม ก็น่าจะทำให้คนพิการทางการเห็นมีโอกาส เข้าถึงเกมมากขึ้น

บทความต่อมา มีเนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษาผู้รับสารเสียงบรรยายภาพ จากการมองตามภาพ (eye-tracking) ของคนที่ไม่พิการทางการเห็น เขียนโดย Iwona Mazur และ Agnieszka Chmiel จากโปแลนด์ ประเด็นที่ Mazur และ Chmiel ชี้ให้เห็นคือปัจจุบันเสียงบรรยายภาพเป็นการถ่ายโอนข้อมูลจากภาพที่ เห็นไปสู่คำพูด แต่การมองเห็นภาพเป็นองค์รวม ไม่สามารถถ่ายทอดเป็นคำพูด ได้ทั้งหมด โดยเฉพาะเมื่อมีเวลาจำกัด นอกจากนี้ ยังมีเรื่องการเรียงลำดับข้อมูล ของเสียงบรรยายภาพว่า ควรบอกอะไรก่อน อะไรหลัง เพื่อให้ฟังแล้วเกิดภาพขึ้น ในใจ ทั้งคู่จึงเชื่อว่าการศึกษากการมองตามภาพ (eye-tracking) ของผู้ชมที่ไม่ได้ ตาบอดประกอบกับการศึกษาผู้ชมที่ตาบอด จะช่วยให้ผู้เขียนบทเสียงบรรยาย ภาพตัดสินใจได้ว่า ควรบรรยายภาพอย่างไร

ปัญหาสำคัญประการหนึ่งในการเขียนบทเสียงบรรยายภาพ คือ การ บรรยายลักษณะของตัวละคร Nazaret Fresno จากสหรัฐอเมริกา Judit Castella และ Olga Soler-Vilageliu จากสเปน ศึกษาเรื่องดังกล่าวโดยเชื่อว่า ตัวละคร (characters) เป็นองค์ประกอบสำคัญในการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องบรรยายในเสียงบรรยายภาพ แต่จะบรรยายอย่างไรให้ ผู้ชมระลึก (recall) และจำ (recognize) บุคลิกลักษณะของตัวละครได้ พวกเขา แบ่งกลุ่มลักษณะข้อมูลที่จะบรรยายตัวละครออกเป็น 5 กลุ่ม คือ วัย ความสูง และน้ำหนัก หน้าตา ผมและเสื้อผ้า และองค์ประกอบอื่น และพบว่า “วัย” เป็น ลักษณะของตัวละครที่ผู้ชมระลึกได้และจำได้มากที่สุด

นอกจากการบรรยายลักษณะของตัวละครแล้ว การบรรยายท่าทางในเสียงบรรยายภาพก็มีความท้าทายเช่นกัน Anna Jankowska และ Monika Zabrocka จากโปแลนด์ ศึกษาท่าทางประกอบการพูดในเสียงบรรยายภาพ จากภาพยนตร์ภาษาโปลิช (Polish) และภาพยนตร์ที่มีการพากย์เป็นภาษาโปลิช จำนวน 6 เรื่อง และพบว่า การบรรยายท่าทางไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะมีท่าทางหลากหลายประเภท ทั้งยังมีเรื่องวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง (เช่น ท่าทางของการยกมือทักทายขึ้นเล็กน้อยเวลาพบกัน เป็นวัฒนธรรมของชาวโปแลนด์ที่ใช้ทักทายกัน) ท่าทางของตัวละครจึงถูกเข้ารหัส และต้องถูกถอดรหัสโดยผู้เขียนบทเสียงบรรยายภาพ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ล้วนแล้วแต่เป็นการศึกษาเสียงบรรยายภาพที่เกี่ยวข้องกับความบันเทิง แต่ในบทความต่อไป เป็นงานวิจัยเสียงบรรยายภาพที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา โดย Agnieszka Walczak จากโปแลนด์ ซึ่งศึกษาว่าเสียงบรรยายภาพในภาพยนตร์ที่ใช้เป็นสื่อการศึกษาในวิชาภาษาต่างประเทศ จะช่วยให้ผู้เรียนได้ศัพท์ใหม่ๆ หรือไม่ ทั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างอายุ 7-10 ขวบจำนวน 36 คน โดยครึ่งหนึ่งพิจารณาจากการเห็น อีกครึ่งหนึ่งไม่พิจารณา และใช้ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง *Say It with Noddy in English* เป็นสื่อการสอน ผลการศึกษาพบว่า เมื่อได้ชมภาพยนตร์ที่มีเสียงบรรยายภาพ เด็กพิจารณาจากการเห็นจะเข้าใจเนื้อหาของภาพยนตร์และได้ศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ๆ มากกว่าเวลาชมภาพยนตร์ที่ไม่มีเสียงบรรยายภาพ และยังพบว่า กระทั่งเด็กที่ไม่พิจารณาจากการเห็นก็ยังได้รับประโยชน์จากการชมภาพยนตร์ที่มีเสียงบรรยายภาพเช่นกัน กล่าวคือ ทำให้เข้าใจเนื้อหาของภาพยนตร์มากขึ้น

บทสุดท้ายในส่วนที่ 2 มีเนื้อหาเกี่ยวกับเสียงบรรยายภาพในรายการโทรทัศน์ของประเทศไทย ภัทธีรา สารากรบริรักษ์ และกุลนารี เสือโรจน์ ชี้ให้เห็นว่า ระเบียบข้อบังคับสำคัญที่ส่งผลให้เกิดเสียงบรรยายภาพในรายการโทรทัศน์คือ พระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 36 ซึ่งกำหนดให้ กสทช. กำหนดมาตรการพื้นฐานและมาตรการส่งเสริมใดๆ ให้ผู้ประกอบการฯ จัดให้มีบริการให้ผู้พิการ คนสูงอายุ และ

ผู้ด้อยโอกาส ได้เข้าถึง รับรู้ และใช้ประโยชน์จากสื่อวิทยุและโทรทัศน์ได้อย่างเสมอภาคเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป ทำให้เกิดเสียงบรรยายภาพในรายการโทรทัศน์ของประเทศไทย ผลิตโดยคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556 เป็นต้นมา เริ่มจากรายการประเภทอาหาร 2 รายการ คือรายการ *อร่อยอย่างยิ่ง* และรายการ *กินอยู่คือ* จากนั้นในโครงการปีต่อมา มีการขยายการทำเสียงบรรยายภาพไปสู่รายการโทรทัศน์ประเภทสารคดี ไลฟ์สไตล์ ละคร สนทนา การ์ตูน ภาพยนตร์ เป็นต้น

นอกจากนี้ ภัทธีราและกุลนารี ได้ประเมินผลความก้าวหน้าของเสียงบรรยายภาพในประเทศไทย จากภาคปฏิบัติสู่การวิจัย อีกทั้งยังมีการจัดสัมมนาและการอบรมให้กับผู้ผลิตรายการโทรทัศน์และผู้สนใจเป็นครั้งคราว และมีการส่งต่อความรู้สู่นักศึกษาในชั้นเรียนของคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชนอย่างต่อเนื่อง เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับประกาศของ กสทช. เรื่อง มาตรฐานการให้บริการ มาตรฐานด้านเทคนิค และความเหมาะสมของรูปแบบรายการกับบริการโทรทัศน์ที่มีล่ามภาษามือ คำบรรยายแทนเสียง และเสียงบรรยายภาพ ที่กำหนดให้ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ต้องผลิตเสียงบรรยายภาพร้อยละ 10 ของรายการประเภทข่าวสารและสาระ ภายในเวลา 5 ปี

ส่วนที่ 3 กล่าวถึงโครงการต่างๆ เกี่ยวกับเสียงบรรยายภาพ โครงการแรก ชื่อ ADLAB: Audio Description for the Blind ซึ่ง Chris Taylor โครงการนี้เริ่มต้นขึ้นในปี ค.ศ. 2011 และเสร็จสิ้นในปี 2014 เป็นความร่วมมือขององค์กรในยุโรป 7 แห่งทั้งที่เป็นองค์กรการศึกษาและองค์กรผลิตรายการโทรทัศน์ Taylor กล่าวว่า เริ่มแรกโครงการนี้มีจุดประสงค์เพื่อร่วมกันสร้างแนวทางการผลิตเสียงบรรยายภาพที่เป็นแกนกลางใช้ร่วมกัน แต่เมื่อดำเนินโครงการไประยะหนึ่งก็พบว่า การสร้างกฎที่แน่ชัดอาจจะไม่ใช่คำตอบที่ดีที่สุด จุดประสงค์ของโครงการนี้จึงปรับเปลี่ยนเป็นการจัดทำบริการที่ดีขึ้นสำหรับคนพิการทางการเห็นในยุโรป โครงการนี้แบ่งออกเป็น 4 ระยะ ระยะที่ 1 เป็นการวิเคราะห์สถานการณ์ของสื่อและผู้ใช้สื่อในประเทศต่างๆ ในยุโรป ระยะที่ 2 เป็นการผลิตหนังสือชื่อ *Audio Description: New Perspective Illustrated* ระยะที่ 3 เป็นการทดสอบความ

เข้าใจในเนื้อหาภาพยนตร์โดยศึกษาทั้งคนพิการทางการเห็น และคนไม่พิการทางการเห็น อีกทั้งยังมีการเปรียบเทียบเสียงบรรยายภาพที่บรรยายตามภาพ (descriptive approach) และบรรยายแบบเล่าเรื่อง (narrative approach) และระยะที่ 4 เป็นการศึกษากลยุทธ์ในการบรรยายเสียงบรรยายภาพ ซึ่งท้ายที่สุดได้ข้อเสนอแนะว่า ผู้เขียนบทเสียงบรรยายภาพต้องตัดสินใจว่าอะไรสำคัญ อะไรที่ควรบรรยาย ควรบรรยายเมื่อใด และควรบรรยายมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ผู้บรรยายแต่ละคน ไม่มีทางที่จะบรรยายเหมือนกันได้ เพราะแต่ละคนก็มีกลยุทธ์ของตนเอง การบรรยายเสียงบรรยายภาพด้วยความยืดหยุ่นและรู้จักปรับเปลี่ยน (flexible and adaptable) จึงเป็นหนทางที่ดีที่สุด

โครงการที่ 2 เป็นโครงการ DTV4ALL และโครงการ HBB4ALL Pilar Orero ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับโครงการ DTV4ALL ว่า เป็นการทดสอบเสียงบรรยายภาพในเชิงเทคโนโลยีในสภาพการณ์ที่แตกต่างกัน และพบว่า การเข้าถึงเสียงบรรยายภาพไม่ใช่เรื่องยาก แต่คุณภาพของเสียงบรรยายภาพในบางสภาพการณ์อาจจะต้องมีการปรับปรุงให้ดีขึ้น ต่อมามีการศึกษาเรื่องการแปลเสียงบรรยายภาพให้เป็นภาษาต่างๆ 6 ภาษา โดยมีนักวิจัยใน 6 ประเทศร่วมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การแปลเสียงบรรยายภาพเป็นภาษาอื่นที่มีลักษณะของภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันนั้น สามารถทำได้ トラบได้ที่การแปลนั้นอยู่ในบรรทัดฐาน (norms) ของภาษาที่แปล

ส่วนโครงการ HBB4ALL เป็นโครงการต่อเนื่องที่เกิดขึ้นจากการมีโทรทัศน์ที่ทันสมัยมากขึ้น ที่เรียกว่า “Hybrid Broadcast-Broadband TV” (Hbb TV) ซึ่งมีข้อดี เช่น สามารถทำให้เสียงชัดเจนขึ้น (clean audio) สำหรับผู้พิการทางการได้ยิน และยังมีช่องเสียงมากขึ้นเนื่องจากเทคโนโลยีบรอดแบนด์ ทำให้สามารถส่งสัญญาณเสียงบรรยายภาพได้หลายภาษาพร้อมๆ กัน โครงการนี้มี 4 โครงการย่อย ได้แก่ การศึกษาเสียงบรรยายภาพในฐานะสื่อการศึกษา (audio description as a didactic tool) การใช้เสียงบรรยายภาพในหน้าจอที่ 2 (second screen terminals) คุณภาพของเสียงบรรยายภาพในประเภทรายการเฉพาะ (quality of genre-specific AD) และการผสมเสียงเสียงบรรยายภาพ (sound mix in audio description)

โครงการต่อมา เป็นโครงการเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีมาช่วยผลิตเสียงบรรยายภาพ ชื่อโครงการว่า “The ALST Project” โดย Anna Matamala โครงการนี้มีชื่อเต็มเป็นภาษาสเปน แปลเป็นภาษาอังกฤษได้ว่า “Linguistic and Sensorial Accessibility: Technologies for Audio Description and Voice-Over” Matamala ซึ่งให้เห็นว่า เทคโนโลยีเกี่ยวกับการผลิตเสียงบรรยายภาพพัฒนาไปได้ช้า เธอจึงศึกษาและทดลองว่า จะสามารถนำเทคโนโลยีมาช่วยในการผลิตเสียงบรรยายภาพได้หรือไม่ โครงการนี้เริ่มต้นด้วยการนำเสียงบรรยายภาพภาษาต่างประเทศ (ที่ไม่มีบทมาให้) มาถอดเป็นบทเสียงบรรยายภาพด้วยเทคโนโลยี จากนั้นนำบทเสียงบรรยายภาพที่ได้ไปแปลด้วยเครื่องแปลอัตโนมัติ แล้วให้นักแปลชุดเกลาภาษาให้เหมาะสม ก่อนที่จะนำบทเสียงบรรยายภาพที่สมบูรณ์แล้วไปเข้าเครื่องแปลงข้อความให้เป็นเสียงพูด (text-to-speech) แล้วให้ผู้ใช้อ่านที่พิการทางการเห็นจำนวน 67 คน ทดลองฟังเปรียบเทียบระหว่างเสียงบรรยายภาพที่ใช้เสียงสังเคราะห์กับเสียงบรรยายภาพที่บรรยายด้วยคนจริงๆ ผลปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ชอบเสียงบรรยายภาพที่บรรยายด้วยคนจริงๆ มากกว่าเสียงสังเคราะห์ แต่ก็ยอมรับว่าเสียงบรรยายภาพที่ผลิตด้วยเสียงสังเคราะห์ก็เป็นอีกทางเลือกหนึ่ง ดังนั้น หากในอนาคตมีการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตเสียงบรรยายภาพให้ก้าวหน้าขึ้น ก็จะสามารถทุ่นเวลาการผลิตและเพิ่มทางเลือกให้แก่ผู้ใช้สื่อได้

ในส่วนโครงการต่อมา เป็นโครงการเสียงบรรยายภาพในภาพข่าวหนังสือพิมพ์เพื่อวัยรุ่นที่พิการทางการเห็นโดยอาสาสมัครนักอ่านรุ่นเยาว์ รับผิดชอบโดย Anna Sadowska โครงการนี้เกิดจากความเชื่อที่ว่า รูปภาพในหนังสือพิมพ์ก็มีข้อมูลที่สำคัญไม่แพ้ข้อความตัวอักษร ดังนั้น คนพิการทางการเห็นจึงควรได้รับ “สาร” ที่อยู่ในภาพด้วย ทั้งนี้ ปัจจุบันมีเครื่องมือหรือแอปพลิเคชันสำหรับอ่านข้อความตัวอักษรได้ แต่การอ่านรูปภาพยังจำเป็นต้องมีผู้บรรยายให้ และเนื่องจากหนังสือพิมพ์มีภาพข่าวประกอบอยู่มาก อีกทั้งมีวาระการออกวางจำหน่ายที่แน่นอนและถี่ จึงจำเป็นต้องมีอาสาสมัครจำนวนมากมาบรรยายให้ผู้รับผิดชอบโครงการฯ จึงเปิดรับอาสาสมัคร และมีอาสาสมัครที่เป็นวัยรุ่น 289

คนจากโรงเรียน 16 แห่งเข้าร่วมโครงการ อาสาสมัครทั้งหมดได้รับการอบรมทั้งในเรื่องเสียงบรรยายภาพ การพัฒนาทักษะทางภาษา และการทำงานเป็นคู่/เป็นทีม จากนั้นฝึกบรรยายภาพกับผู้ควบคุมงานโดยติดต่อกันทางอีเมล และท้ายสุดจึงได้บรรยายภาพข่าวหนังสือพิมพ์ในเวลาที่กำหนด

โครงการสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้ เป็นโครงการเกี่ยวกับการออกแบบเนื้อหาแอปพลิเคชัน Open Art เพื่อให้ผู้เข้าชมพิพิธภัณฑ์ทั้งที่พิการและไม่พิการสามารถใช้งานร่วมกันได้ เนื้อหามัลติมีเดียในแอปพลิเคชันเป็นวีดิทัศน์สั้นๆ ที่มีภาพงานศิลปะและเสียงบรรยายประกอบหลายภาษา ออกแบบโดยใช้หลักการ UD หรือ Universal Design เพื่อให้คนทุกกลุ่มสามารถใช้งานได้ ผู้วิจัยศึกษาผู้รับสารด้วยการทำแบบสอบถามออนไลน์กับผู้ชมทั้งที่พิการและไม่พิการทางการเห็น 2 ครั้ง และการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่างเป้าหมาย 8 คน ผลการศึกษพบว่า กลุ่มตัวอย่างเข้าชมงานศิลปะสมัยใหม่ในพิพิธภัณฑ์ด้วยเห็นว่า เป็นกิจกรรมทางสังคมที่ทำให้มีโอกาสได้ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น จึงอนุมานได้ว่า ผู้ชมที่ไม่พิการทางการเห็นยอมรับได้ที่จะฟังเนื้อหาการบรรยายที่เขามองเห็นอยู่แล้ว ขณะที่ผู้ชมที่พิการทางการเห็นกล่าวว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า การออกแบบเนื้อหาการบรรยายศิลปะสมัยใหม่และศิลปะร่วมสมัยไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะในงานศิลปะมีการเข้ารหัสตัวบทไว้ จึงจำเป็นต้องมีผู้รู้มาถอดรหัสความหมายและบริบทของงานศิลปะนั้น

กล่าวโดยสรุป เนื้อหา 16 บท ของหนังสือ *Researching Audio Description: New Approaches* แสดงให้เห็นว่ามีการศึกษาเสียงบรรยายภาพอย่างจริงจังในหลากหลายแง่มุม การได้เรียนรู้เสียงบรรยายภาพจากงานวิจัยและโครงการศึกษาจากต่างประเทศ จึงเป็นทางลัดที่จะทำให้ผู้ผลิตและผู้สนใจเสียงบรรยายภาพมีความรู้ความเข้าใจสื่อดังกล่าวมากขึ้น สามารถนำมาทดลองศึกษาวิจัย และปรับประยุกต์ให้เข้ากับบริบทของตน เพื่อพัฒนาเสียงบรรยายภาพให้ก้าวหน้าและตอบรับกับความต้องการของผู้ใช้สื่อมากที่สุด อันจะเป็นการเพิ่มจำนวนสื่อเสียงบรรยายภาพที่มีคุณภาพและสร้างความเท่าเทียมในการเข้าถึงสื่ออย่างแท้จริง